

Šta bi od mog duga, pita sveti Luka;

Kad dobijem para, Šordič odgovara.

"Znali ste poslednji stih!" uzviknu Winston.

"Da, znao sam poslednji stih. Bojim se da vam je sad vreme da pođete. Ali čekajte. Dozvolite da vam dam jednu od onih tableta."

Kad je Winston ustao, O'Brajen mu pruži ruku. Njegov snažni stisak zgnječi kosti u Vinstonovom dlanu. Kad je stigao do vrata, Winston se okreće, ali O'Brajen je već izgledao kao da ga upravo zaboravlja. Čekao je, držeći ruku na prekidaču telekрана. Iza njega se video pisači sto s lampom zasenčenom zelenim abažurom, diktograf i žičane korpe prepune papira. Incident je bio okončan. Winston shvati da će kroz trideset sekundi O'Brajen nastaviti svoj prekinut i važan partijski posao.

9.

Vinston je bio pihtijast od umora. Pihtijast je bila prava reč. Spontano mu je pala na pamet. Telo kao da mu je imalo ne samo slabost pihtija, nego i prozirnost. Činilo mu se da bi mogao videti svetlost kroz ruku kad bi je podigao. Stravičan zamor od rada bio je iz njega iscedio svu krv i limfu, i ostavio samo krhku konstrukciju nerava, kostiju i kože. Svi osećaji kao da su se uveličali. Kombinezon mu je povređivao ramena, trotoar ga golicao po tabanima; čak je i otvaranje i zatvaranje šake bilo napor od koga su mu škripali zglobovi. Za pet dana je isterao više od dvadeset sati rada, kao i svi ostali u Ministarstvu. Sad je sve bilo gotovo, i nije imao doslovno ništa da radi, nikakvog posla za Partiju, do sutrašnjeg jutra. Mogao je provesti šest časova u skrovištu, i još devet u svom krevetu. Laganim koracima, po blagom popodnevnom suncu, išao je prljavom ulicom ka Čeringtonovoj radnji, pazeći da ne naleti na patrolu, ali ipak iracionalno ubeđen da se tog popodneva niko neće mešati u njegove poslove. Teška tašna koju je nosio udarala ga je po kolenu na svakom koraku, od čega su mu gore i dole po nozi prolazili trnci. U tašni je bila knjiga, koja je kod njega bila već šest dana, ali koju još uvek nije stigao da otvori, čak ni da pogleda.

Šestog dana Nedelje mržnje, posle povorki, govora, pevanja, zastavica, plakata, filmova, voštanih figura, lupe doboša i piske truba, toptanja nogu u maršu, škripe tenkovskih gusenica, urlika nagomilanih aviona, gruvanja topova - posle šest dana svega toga, kad se ogromni orgazam treperavo približavao kraju a opšta mržnja protiv Evroazije zakuvala do takvog delirijuma da bi masa bez daljega rastrgla na komade one dve stotine evroazijskih ratnih zločinaca koji je trebalo da budu javno obešeni poslednjeg dana, da ih se samo mogla dočepati - upravo je u tom trenutku bilo objavljeno da je Okeanija u ratu s Istazijom.

Evroazija je bila saveznik.

Razume se, niko nije priznavao da je došlo do promene. Jednostavno je postalo poznato, iznenadno i svuda u isto vreme, da je neprijatelj Istazija, a ne Evroazija. Kad se to desilo, Winston je upravo prisustvovao demonstracijama na jednom od trgova u centralnom delu Londona. Bila je noć; bela lica i skerletne zastave bili su osvetljeni blještavom svetlošću reflektora. Trg je do poslednjeg centimetra ispunjavala masa od nekoliko hiljada ljudi, računajući i grupu od oko hiljadu osnovaca u uniformi Špijuna. Na tribini prekrivenoj skerletnom draperijom, govornik iz Uže partije, sitan, mršav čovek s nesrazmerno dugim rukama i velikom ćelavom glavom po kojoj se vuklo nekoliko ravnih pravenova kose, potpaljivao je gomilu. Patuljastog rasta, izobličen od mržnje, jednom šakom je stezao mikrofona za vrat a drugom, ogromnom na kraju duge ruke, preteći grabio vazduh iznad glave. Glas, koji su zvučnici činili metalnim, tutnjao je iznoseći beskrajni katalog zverstava,